

Setkání se Špekounem

„Přála bych si, aby sebou Špekoun mrsknul a vrátil se, ať už je kdekoliv,“ vyjádřila Bětko své největší přání. „Už tu trčíme bez něj skoro celý týden. Taková škoda prázdnin!“

„Klídek, vrací se už dneska,“ uklidňoval ji Pip a podal sestře přes prostřený stůl se snídání pohlednici. „Ta je od něj.“

Bětko mu vytrhla pohled z ruky a začala číst nahlas:

„Vracím se zítra autobusem z Warlingu. Jestli máte čas, přijďte mi naproti na zastávku. Mimochodem, co byste řekli na nějaké šťavnatoučké tajemství? Já bych si na nějakém s chutí smlsnu. Špekoun.“

„Nějaké šťavnatoučké co-o?“ nechápala maminka.

„Tajemství,“ zopakovala Bětko a oči jí zasvítily. „Vždyť víš, že se vždycky objeví něco podivného, když přijede Špekoun – třeba Tajemství kocourího muže, potom Tajemství zmiželého prince a...“

Tatínek se zašklebil nevolí.

„Ech, Bětko, ty záhady a dobrodružství, které se objeví, když je váš přítel Frederick nablízku, už mě začínají unavovat. Zkuste se výjimečně do ničeho nezaplést. Doufal jsem, že si Frederick tentokrát dá načas, ale velice mě zklamal.“

„Neříkej mu Frederick, tati,“ napomenula ho Bětko. „To zní hrozně.“

„Zdá se mi, že Frederick je mnohem důstojnější jméno pro tak velkého chlapce, než tak nepatřičná přezdívka jako Špekoun,“ ohradil se otec. „Nechápu, že vůbec lidem dovolí, aby mu tak říkali.“

„Vždyť přece JE samej špek, tak proč by se mu tak nemělo říkat?“ podivil se Pip. „Spíš si myslím, že já jsem odrostl svému dětskému jménu. Mohli byste mi konečně začít říkat Philip. Pip zní skoro jako když se volá na kuřata.“

„Taky nejsi nic jiného než takové kuřecí nedochůdče,“ rozhodl tatínek a skryl tvář za noviny, možná aby mu na nose nepřistál krajíc chleba s marmeládou, který Pip držel v ruce. Bětka se řehotala jako pomínutá a dostala za to od Pipa kopanec pod stolem.

„Pipe!“ rozzlobila se maminka, když to uviděla.

Ale Bětka rychle změnila téma, aby ještě nedošlo k hádce právě v den, kdy má přijet Špekoun.

„Mami, kde je jízdní řád?“ zeptala se. „Chtěla bych se podívat, kdy přijede Špekounův autobus.“

„No, vzhledem k tomu, že ráno jezdí jenom dva a autobusu z Warlingu to sem trvá dvě hodiny, tak myslím, že přijede tím prvním,“ usoudil Pip. „Jinak by totiž dorazil pěkně pozdě!“

„Mělo by to být přibližně ve čtvrt na deset,“ řekla maminka. „To znamená, že máte dost času na to si uklidit nahoře v pokoji. Včera jsem skoro ani neotevřela dveře.“

Pip si povzdechl.

„Proč vždycky musíme uklízet pokoj, zrovna když se chystáme ven? Nechápu, jak...“

„No tak!“ napomenul ho otec zpoza novin a Pip se zašklebil. Bětka se na něj ale z druhé strany zářivě usmála.

Dneska přece přijede Špekoun! Špekoun se svým okouzlujícím úsměvem, šibalskýma očima, spoustou střelených vtípů – a úžasnou schopností octnout se přímo uprostřed těch nejpodivnějších tajemství. Co všechno si s ním už užili! Jak vůbec může mít někdo takové štěstí?

„Kdyby Špekoun ztroskotal na opuštěném ostrově, určitě by se rázem ukázalo, že je tam sídlo krutejch pirátů,“ uvažo-

vala Bětka. „Ale Špekouna by zachránila mořská panna, která by ho na hřbetě odvezla do bezpečí. Anebo by se z hlubin vynořila ponorka a...“

„Bětko, co to vyvádíš,“ vyjekla maminka. „Namazala sis chleba z obou stran!“

Jakmile bylo po snídani, Pip s Bětkou vyběhli tryskem nahoru do pokoje s jedinou myšlenkou v hlavě – Špekoun se vrací!

„Musíme sebou hodit,“ popoháněl sestru Pip. „Chci se ještě stavit u Larryho a Daisy, jestli taky vědí, že Špekoun dneska přijede.“

Začal všechny věci ze země narychlo házet jednu přes druhou do velké skříně.

„To by se mámě nelíbilo,“ usoudila Bětka, ale Pip se jenom zasmál.

„Dobře! Tak si to udělej pořádně, když jsi tak pečlivá. Ale já jdu k Larrymu. Ahoj!“

Jenže Bětka samozřejmě nechtěla zůstat pozadu, a tak naházela do skříně ještě zbytek věcí, nasadila si čepici a už uháněla za Pipem. Jen dole na schodech zakopla o kočku, která tam dřímala.

„Promiň, Micko!“ zafuněla a běžela dál k brance. „Pipe! POČKEJ na mě!“

A tak dorazili k Larrymu. Sotva zazvonili, uslyšeli Daisy, jak volá:

„Larry, ty ještě nejsi vypravenej? Přijdeme pozdě!“

Za chvíli už byli všichni čtyři na cestě k autobusové zastávce.

„Myslíte, že se Špekoun zase přestrojil?“ nadhodil Pip.

„Doufám, že jo,“ řekl Larry. „stejně ho hned odhalíme. Svoje špeky pod žádným převlekem neschová.“

„Koukejte, jdeme právě včas,“ vykřikla Bětka. „Tamhle už jede autobus. Rychle!“

Dvoupatrový autobus zastavil a začalo se z něj valit plno lidí.

„Pospěšte si, netlačte se, pozor na schody!“ volal řidič, který za volantem viditelně trpěl.

Pipa najednou někdo šťouchl – byl to Larry s významným pohledem:

„Podívej, tamhle je Špekoun. Přestrojil se, přesně jak jsme čekali. V ruce má velké koš – určitě v něm nese Broka. Pozor, přikrčte se, ať nás nevidí!“

Člověk s košem byl mohutný, měl tlustý kabát a žlutou šálu. Kšiltovku měl naraženou málem až k bradě. Když vystoupil, rozkašlal se jako v posledním tažení a okamžitě vytáhl hráškově zelený kapesník, kterým si zakryl ústa.

Bětko se zahihňala.

„To je určitě Špekoun!“ pošeptala Pipovi. „Budeme ho jenom tiše sledovat domů, dobře?“

A tak vyrazili za obrem. Šel celkem pomalu, protože na levou nohu kulhal.

„Jo, to musí bejt Špekoun!“ pokýval hlavou Larry. „Přesně to bych čekal – že bude kulhat! Ale nás nenapálí.“

Sledovali kulhavce ještě pěkný kus cesty, když už to Larry nevydržel a zavolal:

„Hej, Špekoune! Zastav! Víme, že jseš to ty!“

Kulhavec se otočil a vyvalil na něj oči.

„Co to na mě křičíš!“ rozzuřil se. „Ty nevychovanče!“

„Ale jdi, Špekoune! Nemohli jsme tě nepoznat!“ přidal se Pip. „A v tom košíku máš schovanýho Broka. Pust' ho ven!“

„Broka? Jakého Broka?“ podivil se obr. „Zešíleli jste? Není tam žádný čokl, ale kočka! Podívejte se!“

Povolil jistící páčku a nadzvedl víko. Z koše vyskočila ohromná zrzavá kočka, která okamžitě začala prskat a syčet!

Všichni na to ohromeně zírali. Kočka – tohle přece ne-

může být Brok! To znamená, že tenhle člověk vůbec není Špekoun. Sakra, jak se mohli tak splést,

„Ehm, to je nám líto, s někým jsme si vás spletli,“ omlouval se Larry, který byl najednou ve tváři celý rudý. „Nezlobte se.“

„Tak mě poslouchajte,“ prskal neznámý. „Vidíte tamtoho poldu? Budu si na vás stěžovat. Sledovali jste mě! Šeptali mi za zády! Nadávali mně! Za to přece nemůžu, že jsem tlustý. Hodná, Zrzko, jen si zasyč na ty smrady. Jen je klidně poškrábej!“

A potom se ten muž sebral a zamířil za roh, kde k obrovskému zděšení všech dětí nestál nikdo jiný než pan Goon, místní policista. Šeredný pan Goon! Jejich nejzarytější a nejzavilejší nepřítel.

„Radši utečeme,“ navrhl Pip nejschůdnější řešení, které se nabízelo. „Sakra, to jsme to zpackali.“

Otočil se a chtěl se dát do běhu, když si všiml někoho s malým skotským teriérem v náručí.

„Špekoun! To jsi ty! My jsme si mysleli, že jsi támhleten chlápek s košíkem!“ vykřikl Pip překvapením a radostí, že vidí kamaráda. „Sledovali jsme ho, a teď si šel stěžovat Goonovi!“

„Já jsem zase sledoval vás!“ usmál se Špekoun. „Seděl jsem v autobuse v horním patře a viděl jsem vás, i když vy jste mě neviděli. Vzal jsem Broka do náručí, aby se za vámi nerozběhl. Tak, Broku, pozdrav kamarády!“

Špekoun Broka podržel, a ten všechny nadšeně olízal na tváři a šťastně přitom vyl. Pak ho Špekoun pustil na chodník – a tehdy si brok všiml Goona, který na děti nevraživě hleděl z druhé strany ulice.

Vyštěkl radostí a vrhl se přímo na svého nesmiřitelného nepřítele. V autobuse musel celou cestu sedět a malý taneček

kolem Goonových kotníků mu připadal jako dobrý způsob protažení ztuhlých kloubů.

Pan Goon na Broka hleděl se směsicí odporu a zděšení.

„He – to je ten čokl! Vrátit ses i se svým pánem? Táhní!“

„Brok říká, že je moc rád, že vás vidí,“ překládal mu Špekoun, který se šel na to dojemné setkání podívat zblízka. „Myslím, pane Goone, že byste se měl zapsat do tanečních pro dříve narozené. Myslím, že máte talent! Tak, Broku, to by stačilo, k noze! Dnešní lekce tance skončila.“

Goon zfalověl vzteky. Ten spratek! Jak tady bez něj bylo krásně! Ale teď, když se objevil, se určitě přihodí nějaká nepříjemnost, tím si byl Goon jistý. Ten malý harant totiž přitahuje problémy jako magnet.

Špekoun s Brokem se vrátili k ostatním, kteří se drželi raději dál, protože byli přesvědčeni, že si na ně kulhavec u Goona stěžoval.

„Musím říct, že jsem nepochopil, jak vás napadlo sledovat toho chlápka s kočkou místo mě!“ zakroutil hlavou Špekoun.

„Eh, tak už to nerozmazávej,“ zašklebil se Larry, který je do toho vlastně všechny zatáhl. „Pozvu všechny na zmrzlinu a zapomeneme na to!“

„Dobře, ale nejdřív se musím stavit doma,“ řekl Špekoun. „Máma mě čeká. Ale odpoledne si dáme sraz – Sraz Pěti Pátračů a Psů! Přijďte v půl třetí do mé pracovny – tedy kůlny. Tak pojd', Broku, k noze! Nezapomeň na svoje vychování a potřes si s rodiči tlapkou, až je uvidíš.“

Larry a Daisy zamířili společně domů, stejně tak Pip s Bětkou. Když maminka viděla ten přihlouplý úsměv na Bětčině tváři, pobaveně poznamenala:

„Je vidět, že jste se se Špekounem neminuli.“

„A dneska k němu jdeme na návštěvu!“ oznámila Bětka ve sele. „Je to první setkání Pátračů po dlouhé době!“

„Pátračů?“ podivila se maminka. „Počkej, to znamená...“

„Ale mami! Víš přece, že si říkáme Pět Pátračů – a Pes!“ připomněl jí Pip. „Nepamatuješ si na všechna ta tajemství, která jsme rozluštili? Myslím, že tentokrát zase nějaké vyřešíme!“

„Jestli se objeví!“ dodala Bětko.